

Grosshandlarfamiljen : Komedi i fyra afd

Haglöf, Karl,

81 F a Br.

HAGLÖF
GROSSHANDLAR-
FAMILJEN

1909

Vitt Sv
Drama
(Pr)
v

Grosshandlar-familjen.

Komedi i fyra afdelningar.

Författad och utgifven af

K. S. HAGLÖF, ALSBÄCK, BORLÄNGE.

Pris 25 öre.

PERSONER:

Grosshandlar Klang.

Fru Klang.

Fröken Selma Klang.

Kassör Stråle.

Sotaren Nordin.

Köksan Hulda.

Husjungfrun Mina.

FÖRSTA AFDELNINGEN

tilldrager sig i herrskapets rum, dekoreradt med snygga möbler, taflor, jagtgevär å väggen samt större och mindre rökpipor å en hörnhylla. Ett bord och några bättre stolar placeras å scenen. Grosshandl. Klang, en tjock, vördig herre med polisonger och barsk uppsyn, går af och an på golvet rökande cigarr. Hans fru och dotter komma in i rummet, frun är enkelt klädd med ett större ljusst köksförkläde, fröken Selma i helgdagskläder. Inkomna vänder sig frun till grosshandl. (här tecknad med namnet Klang) och säger:

Frun: Hör du pappa, tycker du inte, att Selma tar sig rätt bra ut i den här nya dräkten? Hatten klär ju henne alldeles charmant, och den nya kappan är förtjusande, icke sannt?

Klang: (går några steg bakåt) Du har rätt mamma. Hon ser nu riktigt välbergad ut, så att nu väntar jag att noblessen, jag menar de bättre herrarne, ska se ganska snålt på henne.

Frun: Låt nu se, Selma, att du förer dig riktigt nonchalant och behagligt. Du skall känna efter, om rosetten sitter bra, men du skall inte visa dig alltför efterhängsen efter herrarne, hör du!

Selma: (tittar i spegeln) Det är ju aldrig min svaga sida, mamma, och nu tänker jag, att jag skall få en glad afton hos patrons. Nu stannar jag väl borta tills om onsdag, om jag trifs bra där, och då får jag väl skjuts hem, tänker jag.

Mina (som kommer in): Nu är skjutsen klar.

Klang: Hälsa till herrskapet så mycket från oss båda två. (Selma går).

Mina: Kommer herrskapet att spisa kväll hemma i afton?

Frun: Ja, det tror jag allt. Du önskar veta hvad du skall laga till?

Mina: Ja, frun.

Frun: Hör du pappa, hvad vill du ha till kvällsmat? Du är väl hungrig nu, när du blef borta så länge på kontoret?

Klang: Ja, det vill jag lofva. Ro hit med en bastant kväll åt mig! Du vet, att jag tycker mycket om grynpudding och fläsk. För resten är det inte så kinkigt, bara jag får möe mad och god mad, som dansken säger.

Frun: Men, kära du, hvarför blef du så länge borta i dag? Voro ni så öfverhopade med göromål därborta?

Klang: Sorgligt att säga, så har jag kommit i en svår belägenhet på sista tiden, fastän jag inte velat oroa dig. Symaskinsfabrikör Nyfält från Arboga har kommit på balans och gör konkurs i dagarne och du vet, att jag har stor fordran af fabriken, och för att den inte skulle stoppa i fjol, skref jag i borgen åt den för 75,000 kronor, och nu är jag stämd på hela beloppet. Och inte nog med det, jag gör förlust på 30 å 40,000 kronor i affären där dessutom.

Frun: Nej, hvad säger du! Hur i all världen hänger det ihop? Vi bli ju alldeles utfattiga, vi också, i en handvändning. Hvad vill detta säga? Jag blir alldeles olycklig!

Klang: Kära du, det är beklagligt, det är säkert. Kassören håller på att göra en tablå öfver vår ställning, och vi ska inte sörja ihjäl oss i onödan. Kanske vi klara oss så till vida, att vi undgå ruin.

Frun: (*gråtande*) Det är då alldeles säkert, att vi få gå ifrån allt, hvad vi eger och ha, och det är nästan värst för flickstackarn, som blir så rysligt degraderad, om du gör konkurs. Hvad skall då löjtnant Kruse bry sig om henne? Jag tror för resten, att han friar till våra pänningar endast.

Klang: Det tror jag med. Jag har sett att kassör Stråle har stort bestyr i Selma, och hon kommer nog inte högre i rang efter den här dagen. Emellertid var det rasande besvärligt det här.

Frun: Ja, kära söte.

Klang: (*tar en tidning och sätter sig till lampan, tar på sig glasögonen, och, sedan han tändt en ny cigarr,*

säger han barskt) Jag kommer nog aldrig att upplefva den där stora kasastrofen, om jag inte får någon mat i rappet. Tag in en smörgås och ett glas mjölk, medan du lagar något annat.

(Frun går ut, sedan hon tagit ned en bricka från väggen).

(Klang rifver sig bakom örat och ser betänksam ut).

Klang: Fy sjutton hakar ett sånt elände en stackare kan råka ut för, men allt har väl en öfvergång! Får se, om det står något i tidningen om kraschen i Arboga. *(Tittar efter).* Jo, mycket riktigt, det står ju: »Arboga symaskinsfabrik i likvidation».

(Det knackar på dörren).

Klang: Stig in!

(In kommer kassör Stråle med två större räkenkapsböcker under armen och skjuter af sig galoscherna).

Stråle: Det var rysligt kallt i dag. *(Han lägger böckerna på bordet och aftager handskar och ytterrock.)*

Klang: Nä, har kassörn fått någon klarhet i våra affärer? Det ser väl bara illa ut, antar jag.

Stråle: Det var ju ganska svårt det här att ta reda på i en handvändning, och ser jag rätt, så är det nästan hopplost för grosshandlarn att klara sig med egna medel.

Klang: *(går till dörren och tittar ut)* Mor, det har kommit en hungrig stackare till hit, låt se att vi få något att äta. *(Vänd till kassören):* Det är, som jag har sagt, man borde aldrig vara hjälpsam här i världen. Anacka och regera, tror jag inte, att jag blir från förståndet. Har kassörn någon utväg i syne, hvarpå det går an att klara upp eländet med.

Stråle: Har inte grosshandlarn någon bergad vän, att vända sig till och få låna 60 à 70,000 kronor?

Klang: Nej, gunås! Jag har haft vänner, men det var nog inte i nödens stund. Nu vet jag ingen utväg.

Stråle: Min morbror i Göteborg är visst god om några hundra tusen, men det beror väl på . . .

Klang: Bästa kassörn! *(Klappar honom på axeln.)* Jag vet inte hvad jag skulle ge Er, om Ni hjälpte mig ur den här knipan. Det är sannerligen inte roligt att bli satt

på bar kvist vid min ålder. Jag skulle så gärna bilda kompanjonskap med Er, om Ni blott kunde rädda oss ur denna nöd

Stråle: Tackar ödmjukast! Det vore mig ett sannt nöje, om jag kunde något uträtta och kanske jag — — —

Klang: Säg ut! Hvad vill kassören? Är det något, som jag kan, så rysligt gärna.

Stråle: Det är väl ändå för mycket begärdt

Klang: Sjung ut, för all del!

Stråle: Bästa lönen vore väl Er dotters hand, men jag vågar inte begära det orimliga. Jag ber om ursäkt för min oförsämdhet.

(Frun kommer in med litet mat.)

Frun: Ber om ursäkt, att vi inte har maten färdig, men håll till godo med en smörgås i första hand. *(Båda äta.)*

Klang: Nå mor, vi håller rå med viktiga affärer, må du tro. Hvad skulle du inte vilja ge kassören, om han kunde rädda oss från undergång?

Frun: Om vi mista allt, ha vi blott Selma kvar och hon är ju det enda som ej kan tagas i beslag.

Klang: Är du med på det, så får det väl gå, men det blir ju de ungas sak. Jag säger ingenting i sådana affärer här på rak arm; fastän nog säger jag dä, att vill hon så — — —. Får jag hoppas på kassörens mellan-hafvande i så fall?

Stråle: Så gärna, så gärna. Jag kan dock så litet lofva, ty morbror är så nyckfull, men om jag förklarar, att jag behöfver pengarna för att kunna ingå som kompanjon i firman, kanske att det lyckas.

Klang: Det vore en sakramenskade tur i oturen.

Mina (som kommer in): Herrskapet ska nu vara så goa och spisa kväll!

Frun: Tack, Mina! *(Kassören bugar sig.)*

Frun och herrarne aflägsna sig.

Om en stund kommer Selma in i rummet synbarligen uppbragt, tar af sig några ytterplagg som hon hänger upp.

Selma: Jag kunde rakt inte vara kvar där. Så rysligt. Alla tala om att det gått olyckligt för pappa, och

beklaga oss, som indragits i fabrikör Nyfälts fallisement. Jag måste hem för att höra om det är sannt. Det värsta af allt var, att löjtnant Kruse, bevars, inte alls hade något godt att säga, och det var väl för det pappa skulle få lof att göra konkurs. De där herrarne! De usla herrarne! (*Kastar sig ned på en stol vid bordet och gömmer hufvudet i händerna*).

(*Frun kommer intrusande, men Selma sitter kvar ändå en stund*).

Frun: Hvad i all mina dar står nu på? Har du kommit hem redan? Selma, hvad fattas dig? Är du sjuk? (*Selma börjar snyfta*).

Frun: Kära du, hvarför har du kommit hem, säger jag än en gång!

Selma: Hur skulle jag kunna vara där, tycker du? Alla tala blott om oss och våra affärer. Jag blir alldeles sjuk. Är det sannt att pappa har råkat på obestånd bara för den usla fabrikör Nyfält?

Frun: Ja, det är alldeles förbi med oss. Pappa är så rysligt ledsn, så jag vet inte hvad det skall bli med honom. Vi ha kassören här och de äro inne och spisa.

Selma: Kan du tänka dig mamma, löjtnant Kruse brydde sig inte ett dugg om mig i dag. Åh, hvad jag tycker att det är tråkigt alltsammans! Jag går aldrig på en bjudning mer! (*Gråter*).

Frun: Snälla barnet! Du skall väl inte behöfva ta lifvet af dig, bara för att en olycka har träffat oss. Det där rår hvarken pappa eller någon af oss för. Vi ha ju varit så hushållsaktiga som möjligt, och, bästa du, nog kan du få en bättre karl än löjtnant Kruse. Den högfärdsspråten, han ville endast komma åt en stor förmögenhet, och du ser ju nu, hur stort värde han sätter på dig, då han tror, att det är förbi med våra rikedomar. Ser du inte det själf?

Selma: Ser! Jag hvarken ser eller hör i rapport! Jag blir antingen tokig, eller ock dör jag, och det på fläcken.

(*Selma vrider sina händer, går af och an på golfvvet, och börjar se besynnerlig ut. Hon talar med dämpad ton och med afbrott, som tydligt visa hennes oroliga känslor*):

Löjtnant Kruse! — — — Är du en så'n usling?
 — — — Är jag ingenting värd om inte pappa är förmö-
 gen? — — — Jag ser nu ditt sinnelag din arma stackare.
 (Gråter.) Kom mig inte för nära en annan gång, för då
 hvet jag inte hvad jag gör! (Tar med händerna mot
 bröstet och ser tillnötetgjord ut.) Det här står jag inte ut
 med! (Rusar till klüdhängaren, rifver ned kappan med
 ett starkt ryck och rusar ut.)

Ridån faller.

ANDRA AFDELNINGEN.

Rummet är detsamma. Fröken Selma sitter och
 arbetar på något handarbete, såsom märkning af hand-
 dukar eller dylikt. Kan hon så ta en sittra eller qui-
 tarr samt spela och sjunga en sång, skadar det inte.
 I så fall låter hon sig icke störas förr än sången är
 utsjungen, trots det att kassör Stråle kommer in.

Stråle: Ber om ursäkt! Kanske jag stör Selma?

Selma: Stör mig! Nej visst inte. Sitt ner!

Stråle: Jag ville gå hitöfver för att träffa grosshand-
 larn ett slag, efter som jag ej sett till honom något på
 kontoret i dag. Men det var lika bra, om inte bättre, att
 få råka i fruntimmers sällskap.

Selma: Det var roligt att jag råkade vara hemma i
 så fall.

Stråle: Jo, se Selma, jag har fått bref från min mor-
 bror i Göteborg, som jag skref till för att be om litet medel
 att hjälpa upp grosshandlarns affärer med.

Selma (i frigt): Nå, hvad säger han?

Stråle: Han lämnade mig genast en försträckning på
 85,000 kronor, och behöfs det mera, skrifver han, så läm-
 nar han det gärna. Jag måste begära det under förevänd-
 ning, att jag skulle ingå som kompanjon i affären. Han
 skref, att jag i så fall borde införlifvas i familjen och inte
 bo på värdshus och lätt kunna råka i dåligt sällskap.

Selma: Å så roligt att vi bli hjälpta! Tack så oändligt mycket för kassörens omtanke och hjälpsamhet. Huru skola vi kunna göra något godt för kassören i stället!

Stråle: Med ett enda ord kan jag bli mycket rikligt belönad, och det så mycket mer om jag finge det med det samma. (*Kassören tager stolen och sätter den strax intill, fast snedt emot Selmas stol, fattar henne om lifvet och säger:* Dyra Selma, får jag behålla den här handen? (*Kassören tager hennes hand, för den till sina läppar och trycker en eldig kyss på densamma.*)

Selma: Så oändligt gärna.

Ridån faller.

TREDJE AFDELNINGEN.

Denna afdelning tilldrager sig i köksdepartementet. En hel hög tallrikar och fat på bordet. Något liknande en spis, fullsatt med kastruller och pannor måste placeras i runnet. I öfrigt bör finnas köksattiralj, ju mera dess bättre. Hulda står vid spiselns och håller en visp i handen, i färd med att vispa mjöl i en kastrull. Mina kommer in med en massa tallrikar på armen, samt ställer dem ifrån sig.

Hulda (ställer sig framför Mina med armarna höfter fäst): Det var ett välsignadt ätande! Jag tror dom inte sett mat på fjorton dagar. Har dom nu återigen vräkt i sig hela konkarongen? Jag blir aldeles olycklig!

Mina: Ja, du må tro du har heder af maten. Det är endast ett par bitar stek kvar, och såsen räckte knappast till. Det är aldeles ohyggligt hvad dom kan ösa på. Du skulle ha sett hur frun kråmar sej och bjuder och trugar, fastän hon vet hur nätt det är om köttbitarne. Hon skulle vara köksa själf, finge hon se!

Mina börjar diska tallrikarna och råkar tappa en af dem på golvet. Bitarne samlas i en kast ihop och kastas i slaskhinken.

Hulda: Du är då alltid en slamsa! Tänk om frun sett det där!

Mina: Det vore klennt till kalas, om inte någonting ginge i kras.

Hulda: Säg till frun att hon får laga efterrätten själf, om dom ska plösa och äta och truga på det där viset. Jag har minsann inte fått klart för mig att det skulle bli så mycket folk, och inte heller har hon skaffat hem grejor nog, till ett så förbaskadt storätande. Vi få minsann inte stryka i oss så magen står i fyra hörn, vi inte. Har jag haft tid till att äta ett gryn i dag hittills? Åhnej!

(Mina tar tallrikarna och går ut.)

Det är ynkligt ändå att fröken Selma inte fick finare herre än bara kassören, och nu skall det fjäskas och pjäskas som om han vore en riktig baron. Åhja, sämre måg hade dom kunnat få förstås.

(Det knackar på dörren). Stig in.

Sotaren Nordin kommer in, hälsar, tar Hulda i hand och frågar hur det står till. Sedan sedvanliga hälsningar öfverstökats, säger

Nordin: Har Ni kalas här hos grosshandlarns i dag?

Hulda: Jo jo men. Vi ha förlofningskalas till och med.

Nordin: Tackar ödmjukast, jag. Då va bättre opp det, må jag säga. Har du litet oskummad mjölk, att ge mig, så dricka vi brudparets skål.

Hulda: Bara inte högädle frun kommer in och finge se det. Seså, *(ger honom mjölk)* skynda att smörja kråset. Tag litet småbröd efteråt!

Nordin: Tack ska du ha, Hulda.

Mina (som kommer in från salen): Har man sett på maken. Jag tror det artar sig att bli dubbelbröllop här i gården. Det är snart bara jag, som är utan fästman.

Hulda: Du är alltid dum, du. Man har väl annat att göra än att dras med fästmän också. Nej, du Mina. Är det inte ett slit och ett släp, så en stackare kan bli alldeles utbråkad. Te å vara köksa ä väl det sämsta påhit på jorden. Här får jag gå instängd mellan de här fyra väggarna dag ut och dag in. Annat är det med en husa, hon

får gå å snoka öfver allt i huset, å nog mins jag hur dä var på den tiden jag var huspiga.

Mina: Jag undrar just hvem får vara uppe både först å sist, om inte husan. Hur skulle dä se ut om inte jag flöge ur rum och i rum om mornarna, och eldade och städade och borstade skor och kläder. Kommer så ungarna upp, då har jag dem te dras mä, så nog må du tro att jag har lika mycke som du. Ja, å se'n blir dä ett fjäsk innan man får duka och stöka om mä maten, och kommer det då främmande får man schaska på sej de bästa slarfvorna man har, och dä kostar te gå fin, ska jag säga.

Hulda: Har köksan bättre hon? Aldrig hör man ett godt ord, fast man bjuder till, men nog får man snäsor för minsta småsak; och bara en sak blir slut och jag måste köpa hem mera, nog ä de likt att jag har vräkt i mej alltihop. Är där inte så? Nå, om det blir nå matgryn kvar en dag —, äter vi opp dä, så ä vi oförskända och blir dä kvar å surnar, då har jag inte sett opp. Å så får du dricks-pängar och blir omklappad af herrarna, inte långt emellan. Jag undrar just hvilken har bäst af oss två?

Mina: Hvarför lämnar du inte på båten att vara köksa, då huspigorna ha det så bra, som du säger. Jag vet inte om du sa att en husa har större lön också än köksan! Kanske att du inte borde göra nå för fyrtio kronors större lön än jag har. Hvasa!

Nordin: Kära, älskade själar. Det är synd om er, att ni inte blitvit predikanter eller lärarinnor, ty ni hade allt kunnat bli någonting stort med tiden. Jag tycker så mycket om er, så jag vet inte hur jag skall kunna gå härifrån.

(Söker att omfamna dem båda två.)

Frun (som just i detsamma kommer in): Hvad i alla mina dar står här på!

Nordin: Ursäkta mej frun! Jag tänkte fråga gross-handlarn om han möjligen skulle vilja ha något sotat vid det här laget.

Frun: Åhnej, de här flickorna behöfver ni inte sota, för dom kan ha bort sotet själfva dom. Och det får jag

säga: kom inte hit en kväll till i ett dylikt ärende, för då blir det annan sotning af. Se så, där är dörren! (*Pekar på dörren.*)

(*Nordin går ut, men just som frun vänder sig från honom, lägger han sin sotiga näfve på huldans kind, som därvid får tydliga märken efter fingrarna.*)

Hulda: Vet skam!

Frun: Hur i alla mina dar kan ni ge er till att ha såna där upptåg här i köket, då ni med all flit hade bordt bjuda till med maten! Har Hulda efterrätten färdig?

Hulda: Jag håller just på med den, frun. Jag ser att elden har slocknat, men jag skall strax ha den klar. Jag tycker att dom skall ha ätit så bastant förut, så att dom knappast skall orka äta mera. Jag har förresten inte så mycket att laga af som frun vet.

Frun: Hulda kan väl ramsa ihop någonting, och nog tror herrskapet därute att det är som det skall vara i alla fall. Seså, skynda nu på, men befatta er inte med någon sotare, det säger jag.

Hvarför har inte Mina för länge sedan gått ut och samlat upp tallrikarne och burit bort maten? Är det reson att ni låter en sotarrackare förvilla er på det här viset!

(*Mina går ut och efter henne följer frun.*)

Hulda tittsr sig i spegeln och får se märkena efter sotarens fingrar.

Hulda: Det var nästan oförsvarligt att sota ner mej på det här viset. (*Torkar bort sotet.*) Och ändå är jag rädd för att han inte gått härifrån ännu ens; han brukar inte vara så lättskrämd.

(*Nordin låter försiktigt upp dörren och ser sig omkring. Då han ser att Hulda är ensam, stiger han på och slår sig ned på en stol.*)

Nordin: Hvad sa frun se'n jag gått?

Hulda: Hon var ond, förstås. Men nu, snälla du, måste du allt kila bort, för om frun får se dej en gång till så kastar hon ut oss båda två. Hör du, jag tål inte ha dig inne längre. Kom igen en annan gång, så är du snäll. Hör hur hunden skäller, jag tror det kommer mera folk hit.

(*Nordin går då ut och Hulda går efter för att se hvem som kommer. Om ett ögonblick kommer Hulda in igen, nedstötad i ögonen, och just i detsamma kommer frun in den andra vägen.*)

Frun: Nej, hvad ser jag, Hulda! Nu går det san- nerligen för långt.

Hulda: Hvad är det nu då, återigen?

Frun: Jag kunde väl aldrig tänka mig, att Hulda kunde bära sig så nedrigt åt. Har Hulda inte varit ute och tagit lektioner i sotning i stället för att laga mat. Hvar har det där kommit ifrån? (*Tager ned spegeln från väggen och låter henne spegla sig däri.*) *I detsamma kommer grosshandlarn in, tittar en stund på Hulda och ger så ut ett gällt gapskratt. Hulda ser mycket generad ut.*

Ridån faller.

FJÄRDE AFDELNINGEN.

Rummet är detsamma som i första och andra afdelningen. Herrskapet är borta, ty de ha ännu icke hemkommit från det stora bröllopet, som den rika släktingen gjort för de unga på ett af de största hotellen i Göteborg. I soffan sitter sotaren Nordin och Hulda. Å ett litet bord framför dem serverar Mina kaffe. Sotaren vräker sig som den värsta patron, och Hulda, som tagit på sig fruns hufvudkläde, ser också vräkig ut. Mina bugar sig för sitt auditorium och ber dem artigt hålla till godo.

Hulda: Jag vet inte, om inte Mina har glömt att sätta fram grädde för sitt höga främmande.

Mina: Aj, aj, ber om ursäkt! (*Springer ut efter gräddskålen, hvarefter båda dricka.*)

Hulda Har Mina några färska tidningar att förströ oss med efter kaffet? Och så tycker jag att Mina skall bjuda på en hyggelig cigarr efteråt.

(*Sedan kaffet är drucket, bjndes Nordin en cigarr,*

går af och an vräkande sig med händerna instuckna inom västen och hostande groft.)

Mina: Herrskapet skall vara goda och slå sig ner och roa sig på bästa sätt. I kväll vänta vi hem de nygifta från Göteborg, ja, hela familjen förstås. Jag undrar just hvad de skulle säga om de såge sitt storslagna främmande. Kan-ske herrn behöfver låna ett par glasögon för att kunna studera dagens nyheter. I så fall har grosshandlarn ett par sådana här i hyllan. *(Tar fram ett par sådana.)*

Nordin (tar på sig glasögonen och försöker läsa. Först försöker han på nära håll, sedan på långt håll, men det går inte. Han slänger ifrån sig glasögonen och säger): Det här var bara skräp! *(Därefter tar han ner ett af gevären från väggen och synar det, sägande):* Det här geväret är nog bra att ha om man skall ut och köpa hare.

Hulda: Köpa, säger du. Du menar väl om man skall skjuta hare.

Nordin: Det kommer aldrig i fråga för sådana som grosshandlarn. Om han inte får tag i någon på annat sätt, då är det inte farligt alls att vara hare.

Hulda sätter så på sig glasögonen, ömsom skjutande dem upp på pannan, ömsom sökande att se med dem.

Nordin går till hyllan och tar ned en större rök-pipa, stoppar den, beder Mina hjälpa sig tända den och sätter sig i soffan samt drar några bastanta bloss. Sin ena arm håller han om lifvet på Hulda. Mina har tagit ett album och bläddrar uti, då dörren helt oförmodadt ryckes upp. In träder nu hela grosshandlarfamiljen, först frun och herrn och därpå de nygifta.

Klang: Hvad ser jag? Jag tror att det är som man säger: då katten är borta, dansa rättorna på bordet. Hop-pas att Mina presenterar för oss vårt ärade främmande.

Ridån faller.

Bengalisk belysning vid denna slutscen höjer betydligt effekten och bör anskaffas, där så ske kan.

K. S. Haglöf, Alsbäck, Borlänge,

har å eget förlag utgifvit följande

Dramatiska böcker:

Högmod går före fall.

Drama i 3 afdelningar för 4 personer. 25 öre

Farbror Linds frieri.

Lustspel i 4 afd. för 4 personer. 25 öre.

I valet och kvalet.

Dramatiserad skildring ur lifvet för 6 pers. 25 öre.

Kärlek och hämd.

Komedi i 3 afd. för 6 personer. 40 öre.

Svartsjuka flickor.

Kärleksdrama i 3 afd. för 4 personer. 20 öre.

Anders Jansas slutbref från Stina.

Monolog med sång för 1 person. 20 öre.

Nyårstablå,

afsedd för nyårsvakor, 3 personer. 20 öre.

Grosshandlarfamiljen.

Drama för 7 personer. 25 öre.

Samtliga böcker erhållas franco mot kr. 1,50 i frimärken eller
postanvisning.

